

Samling af Afgørelser

KENDELSE AFSAGT I SAG OM FORELØBIGE FORHOLDSREGLER

22. november 2018*

»Appel – kendelse om foreløbige forholdsregler – statsstøtte – støtte ydet af de spanske myndigheder til visse fodboldklubber – lånegaranti, der er stillet af en offentlig myndighed til tre fodboldklubber i den selvstyrende region Valencia – afgørelse, hvormed støtten erklæres uforenelig med det indre marked – pålæg om tilbagesøgning – udsættelse af gennemførelse – uopsættelighed – begrundelse – ret til forsvar«

I sag C-334/18 P(R),

angående appel iværksat den 22. maj 2018 i henhold til artikel 57, stk. 2, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol,

Hércules Club de Fútbol SAD, Alicante (Spanien), ved abogados Y. Martínez Mata og S. Rating,

appellant,

de øvrige parter i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved B. Stromsky, G. Luengo og P. Němečková, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

Kongeriget Spanien,

intervenient i første instans,

har

DOMMEREN I SAGER OM FORELØBIGE FORHOLDSREGLER,

efter at have hørt generaladvokat G. Hogan,

afsagt følgende

Kendelse

- 1 Hércules Club de Fútbol SAD (herefter »Hércules CF«) har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af præsidenten for Den Europæiske Unions Ret den 22. marts 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (T-766/16 R, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2018:170), hvorved Rettens præsident ikke tog Hércules CF's anmodning om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/365 af 4. juli 2016 om statsstøtte

* Processprog: spansk.

SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) gennemført af Spanien til Valencia Club de Fútbol [SAD], Hércules Club de Fútbol [SAD] og Elche Club de Fútbol [SAD] (EUT 2017, L 55, s. 12, herefter »den omtvistede afgørelse«) til følge.

Twistens baggrund

- 2 Appellanten, Hércules CF, er en professionel fodboldklub, grundlagt i 1922, som spiller i den spanske anden division B.
- 3 I 2012 og 2013 blev Europa-Kommissionen gjort opmærksom på, at Generalitat Valenciana (Valencias regionale myndigheder) angiveligt havde ydet støtte i form af lånegarantier til tre fodboldklubber i den selvstyrende region Valencia, herunder Hércules CF.
- 4 Den 4. juli 2016 vedtog Kommissionen den omtvistede afgørelse. I denne afgørelses artikel 1 fastslog den nærmere bestemt, at Kongeriget Spanien havde ydet ulovlig statsstøtte, som var uforenelig med det indre marked, bl.a. til Fundación Hércules Club de Fútbol (herefter »Fundación Hércules«), på et beløb på 6 143 000 EUR, i form af en statsgaranti udstedt af Instituto Valenciano de Finanzas, Generalitat Valencianas finansieringsinstitut, for et banklån til Fundación Hércules til tegning af aktier i Hércules CF i forbindelse med sidstnævntes kapitalforhøjelse. I den omtvistede afgørelses artikel 2-4 pålagde Kommissionen Kongeriget Spanien øjeblikkeligt og effektivt at tilbagesøge den pågældende statsstøtte fra Hércules CF tilskrevet rente fra den dato, hvor støtten blev stillet til rådighed for sidstnævnte, og at fremsende oplysninger om gennemførelsen af denne afgørelse til Kommissionen.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. november 2016 anlagde appellanten sag med i det væsentlige påstand om annulation af den omtvistede afgørelse.
- 6 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor samme dag fremsatte appellanten en anmodning om foreløbige forholdsregler med påstand om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelses artikel 2, hvorved Kommissionen krævede tilbagesøgning af den pågældende statsstøtte fra appellanten.
- 7 Den 9. november 2016 rettede Rettens præsident spørgsmål til appellanten til skriftlig besvarelse, som denne besvarede samme dag.
- 8 Ved kendelse af 11. november 2016 udsatte Rettens præsident i henhold til artikel 157, stk. 2, i Rettens procesreglement midlertidigt gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, indtil der var afsagt kendelse om endelig afgørelse af sagen om foreløbige forholdsregler.
- 9 Den 11. december 2017 anmodede Rettens præsident appellanten om »at fremlægge aktuelle oplysninger om klubbens økonomiske situation, underbygget af relevante dokumenter, herunder det seneste reviderede regnskab, samt alle andre relevante oplysninger om de ændringer, der havde fundet sted efter indgivelsen af anmodningen om foreløbige forholdsregler«. Appellanten efterkom denne anmodning den 21. december 2017. Den 18. januar 2018 tog Kommissionen stilling til appellants svar.
- 10 Den 22. marts 2018 vedtog Rettens præsident den appellerede kendelse, hvorved anmodningen om foreløbige forholdsregler ikke blev taget til følge.

- 11 I denne forbindelse undersøgte Rettens præsident først, om betingelsen om uopsættelighed var opfyldt. Rettens præsident bemærkede bl.a., i den appellerede kendelses præmis 33, at indrømmelsen af den anmodede foreløbige forholdsregel i forbindelse med en anmodning om udsættelse af gennemførelsen af en EU-retsakt ifølge fast retspraksis kun er berettiget, hvis den pågældende retsakt er den afgørende årsag til det hævdede alvorlige og uoprettelige tab. I kendelsens præmis 35 tilføjede han, at når det påberåbte tab er økonomisk, er de foreløbige forholdsregler berettigede, hvis den, der anmoder om dem, såfremt forholdsreglerne ikke træffes, vil befinde sig i en situation, der kan true dennes økonomiske levedygtighed inden afsigelsen af den afgørelse, som afslutter hovedsagen, eller hvis dennes markedsandele vil ændres på alvorlig vis med hensyn til bl.a. virksomhedens størrelse og omsætning og, i givet fald, de forhold, der karakteriserer den koncern, som den er tilknyttet.
- 12 Det fremgår af den appellerede kendelses præmis 41, at appellanten med henblik på at påvise, at den anmodede udsættelse af gennemførelsen var uopsættelig, for det første gjorde gældende, at tilbagesøgningen af det pågældende beløb ville true klubbens økonomiske levedygtighed og føre til dens konkurs, og for det andet, at dens konkurs ville have ikke-økonomiske konsekvenser, idet den ikke længere ville kunne deltage i turneringer, hvilket ville have negative virkninger for såvel arrangørerne af turneringerne som for de deltagende klubber, og at klubbens opløsning ville medføre sociale konflikter og økonomiske tab i regionen.
- 13 I denne henseende fastslog Rettens præsident, i den appellerede kendelses præmis 42, at det af appellanten påberåbte tab var økonomisk.
- 14 Efter at have gennemgået de beviser, som appellanten havde fremlagt, fastslog Rettens præsident i det væsentlige, i den appellerede kendelses præmis 48-53, at det på baggrund af de utilstrækkelige oplysninger, som appellanten havde fremlagt, ikke var muligt at vurdere, om det med henblik på at undersøge uopsætteligheden var tilstrækkeligt blot at undersøge appellants situation isoleret betragtet, eller om der skulle tages hensyn til eventuelle indskud fra en tredjemand eller fra appellants aktionærer. Rettens præsident fastslog således, at den omstændighed, at appellanten ikke havde givet et retvisende og fuldstændigt billede af sin økonomiske situation, medførte, at det ikke kunne fastslås, at klubbens økonomiske levedygtighed var truet.
- 15 Rettens præsident tog derfor ikke appellants anmodning om foreløbige forholdsregler til følge og ophævede sin kendelse af 11. november 2016.

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 16 Appellanten har nærmere bestemt nedlagt følgende påstande:
 - Den appellerede kendelse ophæves.
 - Gennemførelsen af den omtvistede afgørelse udsættes.
 - Der vedtages en kendelse, hvormed sagen udsættes inaudita altera parte (uden at den anden part høres), i henhold til artikel 160, stk. 7, i Domstolens procesreglement.
 - Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 17 Ved særskilt dokument indleveret til Domstolens Justitskontor den 27. juni 2018 har appellanten indgivet en anmodning om foreløbige forholdsregler.
- 18 Da viceformanden og formanden for Domstolens Første Afdeling havde forfald, er formanden for Domstolens Anden Afdeling den 4. juni 2018 blevet udpeget til at varetage opgaven som dommer i sagen om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 13 i Domstolens procesreglement.

- 19 Kommissionen har i sit svarskrift, der blev indgivet til Domstolens Justitskontor den 20. juni 2018, nedlagt følgende påstande:
- Appellen afvises.
 - Appellen forkastes som ugrundet.
 - Anmodningen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse, som beskyttelsesforanstaltning, herunder anmodningen om udsættelse inaudita altera parte, tages ikke til følge.
 - Appellanten tilpligtes at betale sagsomkostningerne.
- 20 Ved kendelse afsagt af formanden for Domstolens Anden Afdeling den 5. juli 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (C-334/18 P(R)–R, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:548), der i henhold til artikel 160, stk. 7, i Domstolens procesreglement er blevet afsagt, uden at de øvrige parter i sagen er blevet hørt, er gennemførelsen af den omtvistede afgørelse blevet udsat, indtil der er afsagt en kendelse, som afslutter sagen om foreløbige forholdsregler, eller der er afsagt kendelse i den foreliggende appel, afhængigt af hvilken kendelse der afsiges først.

Anmodningen om udsættelse af gennemførelsen af den omtvistede afgørelse inaudita altera parte

- 21 Appellanten har i appelskriftet anmodet om, at gennemførelsen af den omtvistede afgørelse udsættes inaudita altera parte.
- 22 I henhold til artikel 160, stk. 4, i Domstolens procesreglement skal en sådan anmodning fremsættes i et særskilt dokument, og som anført i denne kendelses præmis 17 er et sådant særskilt dokument i øvrigt blevet indleveret til Domstolens Justitskontor.
- 23 Det følger heraf, at denne anmodning ikke kan antages til realitetsbehandling, eftersom den er fremsat i appelskriftet (jf. i denne retning dom af 21.1.1965, Merlini mod Den Høje Myndighed, 108/63, EU:C:1965:4, s. 12, og af 17.6.1965, Italien mod Kommissionen, 32/64, EU:C:1965:61, s. 484, samt kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 16.6.2016, ICA Laboratories m.fl. mod Kommissionen, C-170/16 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2016:462, præmis 21-24).

Appellen

Formaliteten

- 24 Kommissionen har bestridt, at appellen kan antages til realitetsbehandling, idet den, ifølge Kommissionen, tager sigte på at få foretaget en fornyet undersøgelse af Rettens vurdering af de faktiske omstændigheder.
- 25 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at appellanten med sit første anbringende i det væsentlige har gjort gældende, at Rettens præsident med urette antog dels, at der med henblik på vurderingen af en virksomheds økonomiske situation skal tages hensyn til hypotetiske frivillige indskud fra en tredjemand eller minoritetsaktionærer, dels at indskuddene fra sådanne personer i det foreliggende tilfælde ville have kunnet nå op på det beløb, som pålægget om tilbagesøgning vedrører.

- 26 Dette anbringende tager i det væsentlige sigte på at rejse tvivl om tilstrækkeligheden af begrundelsen for, at Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 49 konstaterede, at appellanten ville kunne råde over indskud fra en tredjemand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser som følge af pålægget om tilbagesøgning.
- 27 Ifølge fast retspraksis er spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen for en kendelse afsagt af Rettens præsident er utilstrækkelig, et retsspørgsmål, der som et sådant kan rejses under en appelsag (jf. i denne retning dom af 19.12.2013, Siemens m.fl. mod Kommissionen, C-239/11 P, C-489/11 P og C-498/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2013:866, præmis 67).
- 28 Med sit andet anbringende har appellanten gjort gældende, at Rettens præsident tilsidesatte retten til forsvar ved at lægge en angivelig ændring af appellants aktionærsammensætning, som ikke var blevet gjort gældende under sagen for Retten, til grund for at fastslå, at appellanten ikke havde givet et retvisende og fuldstændigt billede af sin økonomiske situation.
- 29 En eventuel tilsidesættelse af retten til forsvar for Retten er et retsspørgsmål, der kan rejses under en appelsag (jf. i denne retning dom af 14.6.2016, Marchiani mod Parlamentet, C-566/14 P, EU:C:2016:437, præmis 38).
- 30 Det følger heraf, at appellen kan antages til realitetsbehandling.

Realiteten

- 31 Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig to anbringender.

Det første anbringende

- 32 Med sit første anbringende, der vedrører den appellerede kendelses præmis 49, har appellanten foreholdt Rettens præsident, at denne lagde en dobbelt formodning til grund for at fastslå, at de oplysninger, som appellanten havde fremlagt, hverken var fuldstændige eller troværdige. Rettens præsident gik således for det første med urette ud fra den formodning, at der ved vurderingen af en virksomheds økonomiske situation skal tages hensyn til hypotetiske frivillige indskud fra en tredjemand eller minoritetsaktionærer, og at personer, som er villige til at indskyde midler af et beskedent omfang i en virksomhed, kontrollerer denne eller tilhører den samme koncern. For det andet har appellanten gjort gældende, at Rettens præsident, selv hvis det antages, at en sådan formodning ikke er behæftet med en urigtig retsanvendelse, med urette begrænsede sig til at formode, at indskud fra disse personer havde kunnet nå op på det i pålægget om tilbagesøgning anførte beløb.
- 33 Kommissionen har bestridt appellants argumenter. Ifølge Kommissionen var det med rette, at Retten i sin vurdering af appellants materielle situation tog hensyn til de samlede midler, som den koncern, som appellanten tilhører, råder over. Dette er især tilfældet, når der er tale om en fodboldklub, hvor ikke kun aktionærerne, men også medlemmerne og tilhængerne har en interesse i, at klubben fortsætter sine sportsaktiviteter.
- 34 I den appellerede kendelse bemærkede Rettens præsident navnlig i præmis 28, dels at Unionens retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler kan udsætte gennemførelsen og foreskrive foreløbige forholdsregler, såfremt det er godtgjort, at de umiddelbart er berettigede af faktiske og retlige grunde (fumus boni juris), og såfremt der foreligger uopsættelighed, dvs. at det for at undgå et alvorligt og uopretteligt tab for den part, der har anmodet herom, er nødvendigt at anordne dem og tillægge dem retsvirkninger før afgørelsen i hovedsagen, dels at disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt. Desuden fremhævede Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 38, at dommeren i sager om foreløbige forholdsregler

skal råde over konkrete og præcise beviser, understøttet af detaljerede og bekræftede dokumenter, som godtgør situationen hos den part, der har anmodet om foreløbige forholdsregler, og som gør det muligt at vurdere, hvilke præcise virkninger det formodes at ville have, såfremt de ønskede forholdsregler ikke anordnes, hvilket i princippet indebærer, at den nævnte part, navnlig når den pågældende har påberåbt sig, at der er indtrådt et økonomisk tab, med støtte i beviser skal give et retvisende og fuldstændigt billede af sin økonomiske situation.

- 35 Derefter undersøgte Rettens præsident, om betingelsen om uopsættelighed var opfyldt.
- 36 I denne forbindelse bemærkede Rettens præsident i den appellerede kendelses præmis 44-47, at der ved vurderingen af et selskabs materielle situation og navnlig dets finansielle levedygtighed, skal tages hensyn til de forhold, der karakteriserer den selskabskoncern, som det er tilknyttet via sine aktionærer, og navnlig de samlede midler, som denne koncern råder over, hvilket kan føre til, at det må fastslås, at betingelsen om uopsættelighed på trods af appellansens forventede insolvens, individuelt betragtet, ikke er opfyldt. Rettens præsident fremhævede således, at det påberåbte tabs alvorlige karakter skal vurderes på grundlag af den koncern, der består af de fysiske eller juridiske personer, som kontrollerer selskabet eller er medlemmer heraf, idet sammenfaldet mellem det pågældende selskabs og disse personers interesser begrunder, at dette selskabs interesse i at fortsætte sin virksomhed ikke bedømmes uafhængigt af disse personers interesse i, at selskabet fortsætter. Rettens præsident tilføjede, at denne retspraksis ikke alene finder anvendelse på de juridiske personer, men også på de fysiske personer, der kontrollerer det pågældende selskab.
- 37 Hvad angår anvendelsen af denne retspraksis på appellansens materielle situation bemærkede Rettens formand følgende i den appellerede kendelses præmis 48 og 49:
- »48 Det fremgår således for det første af [appellansens] svar af 21. december 2017, at klubben har investeret i »kvalitetsspillere«, hvis løn overstiger klubbens indtægter, og at »præsidenten for [appellanten] den 21. september 2017 over for Comisión Delegada de la Liga de Fútbol Profesional formelt forpligtede sig til at dække underskuddet med indskud fra private«.
- 49 Heraf følger, at [appellanten] råder over indskud fra en tredjemand til at opfylde forpligtelser, der overstiger klubbens egne økonomiske midler. Denne omstændighed rejser nødvendigvis spørgsmål om, hvorvidt – og i hvilket omfang – [appellanten] kan gøre brug af sådanne indskud til at betale det beløb, som [Instituto Valenciano de Finanzas] har krævet i forbindelse med gennemførelsen af [den omtvistede] afgørelse. [Appellanten] har imidlertid ikke fremlagt nogen oplysninger hvad dette angår.«
- 38 Det skal bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at Rettens afgørelser skal være tilstrækkeligt begrundede, for at Domstolen kan udøve sin retslige efterprøvelse. Det er i denne forbindelse nok, at argumentationen er klar og forståelig, og at den i øvrigt kan begrunde den konklusion, som den skal underbygge (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 18.10.2002, Kommissionen mod Technische Glaswerke Ilmenau, C-232/02 P(R), EU:C:2002:601, præmis 56, og kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 19.12.2013, Kommissionen mod Tyskland, C-426/13 P(R), EU:C:2013:848, præmis 66).
- 39 Det fremgår desuden af Domstolens ligeledes faste praksis, at denne ikke pålægger Retten at fremkomme med en udtømmende fremstilling og et for et behandle alle de argumenter, der er fremført af parterne i sagen, og at Rettens begrundelse således kan fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til begrundelsen for, at Retten ikke har godtaget deres argumenter, og at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 14.6.2016, Chemtura Netherlands mod EFSA, C-134/16 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2016:442, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).

- 40 Som appellanten har gjort gældende, fremgår det i den foreliggende sag af den appellerede kendelses præmis 48, at appellanten i sit indlæg af 21. december 2017 – efter anmodning fra Rettens præsident, som omhandlet i den foreliggende kendelses præmis 9 – oplyste, at lønnen til visse spillere oversteg klubbens indtægter, hvorfor præsidenten for klubben havde forpligtet sig til at dække det herved fremkomne underskud med indskud fra privatpersoner.
- 41 Selv om denne erklæring fra præsidenten for appellanten – som Rettens præsident i det væsentlige anførte i den appellerede kendelses præmis 49 – ganske vist viser, at appellanten i begrænset omfang kan råde over indskud fra privatpersoner til at dække de underskud i kassen, som er omtalt i erklæringen, giver den ikke i sig selv, uden at der foreligger andre grunde i denne henseende, mulighed for i forbindelse med vurderingen af appellants materielle situation at fastslå, at sådanne indskud – i overensstemmelse med den retspraksis, som Rettens præsident anførte i den appellerede kendelses præmis 44-47, og som ligeledes er nævnt i nærværende kendelses præmis 36 – skal anses for at hidrøre fra den selskabskoncern, som appellanten er tilknyttet via sine aktionærer, idet Rettens præsident i øvrigt i denne forbindelse udtrykkeligt fremhævede, at der er tale om indskud fra »tredjemand«.
- 42 Som appellanten med rette har gjort gældende, kan en sådan erklæring heller ikke i sig selv, og uden andre grunde i denne henseende, føre til den konklusion, at sådanne indskud fra privatpersoner, som blot dækker det underskud, der skyldes lønudbetalinger til sportspersonale i en klub, der spiller i den spanske fodboldligas anden division B, kan nå op på det beløb, som det omhandlede pålæg om tilbagesøgning vedrører.
- 43 Den appellerede kendelse må derfor anses for at være behæftet med en utilstrækkelig begrundelse i denne henseende.
- 44 Det følger heraf, at der er grundlag for det første appelanbringende.

Det andet anbringende

- 45 Appellanten har med sit andet anbringende, der er rettet mod den appellerede kendelses præmis 50, gjort gældende, at Rettens præsident tilsidesatte retten til forsvar, da denne baserede konstateringerne vedrørende angivelige ændringer af appellants aktionærgruppe på oplysninger, som ikke indgik i sagsakterne for Retten, og hvorom parterne ikke var blevet hørt.
- 46 Kommissionen har bestridt appellants argumenter. Ifølge Kommissionen er det ubestridt, at appellanten ikke oplyste Rettens præsident om den ændring i klubbens aktionærgruppe, som havde fundet sted. Det er i denne henseende uden betydning, at der blev taget hensyn til denne omstændighed ved undersøgelsen af appellants økonomiske levedygtighed.
- 47 Overholdelsen af kontradiktionsprincippet udgør en del af retten til forsvar. Dette princip gælder for enhver procedure, som kan munde ud i, at en EU-institution træffer en beslutning, der berører en persons interesser mærkbart. Unionens retsinstanser håndhæver kontradiktionsprincippet og overholder selv princippet (dom af 2.12.2009, Kommissionen mod Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 50 og 51 og den deri nævnte retspraksis).
- 48 Domstolen har således fastslået, at en elementær retsgrundsætning ville blive krænkede, hvis en retsafgørelse baseredes på faktiske omstændigheder og dokumenter, som parterne eller en af disse ikke har kunnet tage stilling til (jf. i denne retning dom af 2.12.2009, Kommissionen mod Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

49 Hvad angår den omstændighed i den foreliggende sag, at Rettens præsident tog hensyn til en eventuel ændring i sammensætningen af appellantens aktionærgruppe, har den appellerede kendelses præmis 50-52, følgende ordlyd:

»50 For det andet bemærkes, at det synes at fremgå, at der fandt ændringer med hensyn til [appellantens] aktionærgruppe sted før [appellantens] besvarelse af 21. december 2017. Til trods for den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, som Rettens præsident vedtog den 11. december 2017, hvorefter [appellanten] skulle fremlægge »alle andre relevante oplysninger om de ændringer, der har fundet sted efter indgivelsen af anmodningen om foreløbige forholdsregler«, fremlagde [appellanten] imidlertid ingen oplysninger om denne transaktion.

51 Disse oplysninger var så meget mere nødvendige på grund af den omstændighed, at [appellanten] havde kendskab til den i [den appellerede kendelses] præmis 44-47 anførte retspraksis, og den omstændighed, at det fremgår af punkt 73 i klubbens anmodning om foreløbige forholdsregler, at [den] gjorde gældende, at den ikke var relevant i dette tilfælde, eftersom der ikke var nogen »aktiemajoritet, som kunne være omfattet af retspraksis vedrørende hjælp fra tredjemand, som kan rejse tvivl om uopsætteligheden«. Hvad dette angår har [appellanten] i sin anmodning om foreløbige forholdsregler præciseret, at det fremgik af fortegnelsen over klubbens nuværende aktionærer, at »hovedaktionæren stadig er Fundación Hércules, hvis mangel på midler er blevet bekræftet af Kommissionen«.

52 Under disse omstændigheder og på baggrund af de utilstrækkelige oplysninger, som er fremlagt af [appellanten], er Rettens præsident ikke i stand til at vurdere, om det med henblik på at undersøge uopsætteligheden er tilstrækkeligt blot at undersøge [appellantens] situation isoleret betragtet, eller om der skal tages hensyn til et eventuelt indskud fra aktionærgruppen, hvoraf [appellanten] kan drage fordel.«

50 I denne henseende fremgår det af den appellerede kendelses præmis 50, og navnlig af anvendelsen af udtrykket »det synes at fremgå«, at Rettens præsident lagde oplysninger, som ikke indgik i sagsakterne for Retten, til grund for sin konstatering vedrørende angivelige ændringer i appellantens aktionærgruppe, idet Kommissionen hvad dette angår i sit svarskrift anførte, at denne ændring i aktionærgruppen havde været »nævnt i pressen på det pågældende tidspunkt«.

51 Selv om disse oplysninger udgjorde grundlaget for, at Rettens præsident fastslog, at appellanten ikke havde givet et retvisende og fuldstændigt billede af sin økonomiske situation, er det i øvrigt ubestridt, at parterne ikke var i stand til at tage stilling til, om disse oplysninger var korrekte og relevante, hvilket udgør en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet.

52 Det følger heraf, at der ligeledes er grundlag for det andet appelanbringende.

53 På baggrund af det ovenstående skal den appellerede kendelse ophæves.

Anmodningen om udsættelse af gennemførelsen

54 Ifølge artikel 61, stk. 1, i statuttten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver Rettens afgørelse, enten selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse, eller hjemvise den til Retten til afgørelse. Denne bestemmelse finder også anvendelse på appeller iværksat i overensstemmelse med denne statuts artikel 57, stk. 2 (kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 23.4.2015, Kommissionen mod Vanbreda Risk & Benefits, C-35/15 P(R), EU:C:2015:275, præmis 59, og kendelse afsagt af Domstolens vicepræsident den 18.10.2016, EMA mod Pari Pharma, C-406/16 P(R), ikke trykt i Sml., EU:C:2016:775, præmis 49).

55 Da sagen ikke er moden til påkendelse, skal den hjemvises til Retten til afgørelse i henhold til artikel 61 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

På grundlag af disse præmisser kender dommeren i sager om foreløbige forholdsregler for ret:

- 1) **Kendelsen afsagt af præsidenten for Den Europæiske Unions Ret den 22. marts 2018, Hércules Club de Fútbol mod Kommissionen (T-766/16 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:170), ophæves.**
- 2) **Sagen hjemvises til Retten.**
- 3) **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Underskrifter